

דף סב.

עין משפט ז.

יו"ד סימן קמה פ"ה י

י. אסור לכפול לעכו"ם שלום לעולם^ב, ולפיכך טוב להקדים לו שלום כדי שלא יתחיל העכו"ם ויצטרך לכפול לו שלום.

עין משפט ט.

יו"ד סימן קמה פ"ה ט

ט. אסור ליכנס לבית העכו"ם ביום חגו וליתן לו שלום^ל.
אם מצאו בחוץ מותר אבל יאמר לו בשפה רפה ובכבוד ראש.

דף סב :

עין משפט א.

אה"ע סימן קמ פ"ה ח

ח. י. ^מ שליח הובאה של האשה שאמר לבעל אשתך עשתה אותי שליח לקבל לה גיטה, והבעל אמר לו הולך לה, או זכה לה, ולא אמר כמו שאמרה היא, תהיה מגורשת רק כשיגיע לידה^נ. אבל אמר לו הולך לה, או זכה לה "כמו שאמרה היא", אפי' משהגיע לידה אינה מגורשת^פ.

כ. שם במימרא דרב דימי בגיטין, ולעולם היינו אפי' שלא ביום חגו. ש"ך ס"ק ח'. וכתב הט"ז בס"ק ו' דלכאורה קשה מה שמצינו בגמ' שריב"ז מעולם לא הקדימו אדם בשלום אפי' עכו"ם בשוק דמאי רבותא הא כל אחד חייב לעשות כן שלא יבא לכפול לו שלום. ולפי מה שכתב הש"ך בס"ק ז' דבלשון ברכה מותר א"כ ריב"ז היה נזהר להקדים בלשון ברכה וגם בזה הקפיד.

ומשמע דאם התחיל העכו"ם בשלום מותר לכפול לו וכ"ש במקום חשש איבה, ובזה"ז דלא בקיאים בע"ז מ"מ ברכה מותר לכפול לו, כ"כ הברכי יוסף.

ל. מברייתא גיטין ס"ב ע"ב, ובבדק הבית כתב דוקא בלשון שלום שהוא שמו של הקב"ה אבל ברכה אחרת אין קפידא, וכך משמע מרש"י. ש"ך ס"ק ז'.

מ. כרב בגמ' סוף דף ס"ב ע"ב.

נ. דבלשון זו, הוא נשאר שלוחו של הבעל.

ס. שהשליח כאן עקר שליחותה של האשה, שמינתה אותו לשליח הובאה, והוא שיקר ואמר שליח קבלה אני, שלא היה רצונו בשליח הובאה שיש בו טירחה יתירה שאינה מגורשת עד שיבוא לידה, והבעל נתן על דעת ששליח קבלה הוא, ולכן אינה מגורשת, שאינו לא שלוחה שעקר שליח ההובאה, ולא שלוחו של הבעל.

אה"ע סימן קמא סעיף נט

נט. אם הבעל ביטל הגט ששלח לה ביד שלוחו לפני שהגיע לידה הרי זה בטל. אבל הגיע לידה או ליד שליח קבלה שלה מידו אינו יכול לבטלו, אפי' בתוך כדי דיבור **ע**.

הגה: **ס.** י"א דאין מומר מגרש ע"י שליח דחיישינן שמא יבטלנו. ואפי' קיבל בקנין ובשבועה וחרם שלא יבטלנו חיישינן שמא יעבור על שבועתו. וי"א שיש עצה לזה שימנה שליח קבלה בלשון זכי לאשתי בגט זה, ואח"כ נוטלו ממנו וממנה אותו שליח הולכה ואומרים לו הדיינים הוי יודע שמגורשת כבר, ואז אינו עולה על דעתו של המומר לבטלו, ואין לעשות ההיפך שימנה שליח הולכה מקודם ואח"כ לקבלה **פ**.

עין משפט ב. אה"ע סימן קמ סעיף ג.

ג. האשה עושה שליח לקבל גיטה, ובקבלתו מיד הבעל ליד השליח מיד מגורשת. ודינו כענין אשה עצמה גם בזריקת הגט לחצירו **ז**. ולד' אמותיו. וכשהבעל נותן הגט לידו אומר לו התקבל גט זה לאשתי **ק**.

ע. גיטין ל"ב ע"א. במשנה. ועיין מה שהקשה בט"ז מגמ' בריש השולח דאיתא הגיע לידה אינו יכול לבטלו ופריך פשיטא, ואמאי לא משני דקמ"ל שאפי' בתוכ"ד אינו יכול לבטל ונשאר בצ"ע, ואולי י"ל בדרך אפשר דמכיון שישנה דעה דבתוך כדי דיבור אפשר לבטלו ועיין בתרא קכ"ט ע"ב א"כ אפשר דהגמ' בהשולח מקשה לכו"ע אף לדעה זו ומיישבת ישוב גם לדעה זו דמהני ביטול.

פ. דאם יקדים שליח הולכה ואח"כ קבלה בזה הוא מבטל שליח להולכה ונשאר שליח לקבלה ואין הבעל יכול למנות שליח קבלה אפי' במקום שזכות הוא לה לפי הסוברים כן, ועיין בסי' ק"מ סעיף י"א.

צ. ובירושלמי מסתפק אי מהני לחצירו, דשליח מריבוי, וחצר מריבוי, אם אמרינן ריבוי אחר ריבוי. והט"ז כתב עוד דלר' שמואל בן חפני בריש סי' קמ"א דפסק שאין האשה יכולה לעשות שליח לקבל מיד שליח הבעל משום בזיון הבעל והכי נמי קפדינן בבזיון דאשה א"כ הוא הדין שלא יתן לחצר השליח דאיכא ביזיון דאשה שלא נתן ליד שלוחה, והב"ש בס"ק ב' כתב ע"ז שאין הדברים מוכרחים, והיינו דסו"ס נתן לשלוחה.

ק. אבל בכתיבת הגט אין שינוי, וכותב הרי את מותרת לכל אדם, כ"כ הר"ן בפ"ק דקידושין.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קמ סעיף ו

ח. הבעל^ר יכול לומר לשליח קבלה אין רצוני שתהיה שליח קבלה אלא שליח הולכה, ואם אמר לשליח קבלה הא לך, או זכה לה, לא עקר שליחות הקבלה שלה, אבל אמר לו הולך לה עקר בלשון זו את השליחות לקבלה, וה"ה הולך ותן לה, ונהיה שליח הולכה ומתגרשת רק משהגיע הגט לידה^ש. וי"א דאם אמר לו "תן לה" הוי ספק אם הולכה או קבלה ועל כן מזמן שהגיע ליד השליח עד שיגיע ליד האשה הויא ספק מגורשת^ת.

עין משפט ד.

אה"ע סימן קמ סעיף ד

ד. אמרה לו האשה לשליח התקבל, או טול, או יהיה לי בידך גיטי, כולן לשון קבלה הן, וי"א ה"ה אם אמרה לו שא לי וקה לי גיטי^א.

עין משפט הו.

אה"ע סימן קמא סעיף לא

לא לב. הכל כשרים לשליחות הגט לקבלה או להולכה, חוץ מחש"ו עבד ונכרי^ב. וי"א דאם העבד נעשה שליח הולכה הרי היא ספק

ר. ממשנה ס"ב ע"א ורמב"ם.

ש. דהולך לאו כזכי דמי מגמ' ל"ב ע"ב ורי"ף ורמב"ן. ואם נעקר משליח קבלה נעשה א"כ שליח הולכה של הבעל לכל ענין ויכול לבטלו לשליחות ולא רק לגט לפני שיגיע הגט לידה.

ת. רק באמר תן לה לבד, אבל אמר הולך ותן לה עקר שליח קבלה ועשאו שליח להולכה, כנ"ל. וי"א דהוי ספק מגורשת, כ"כ הר"ן בשם י"א בפ' התקבל וכ"כ ה"ה בשם הרשב"א ורי"ו בשם תוס'. ומה שהיא ספק מגורשת, היינו בקבלת הגט ליד השליח אבל בקבלת הגט לידה מגורשת דגם אם עקר שליחותה לקבלה עשאו הוא שליח להולכה.

א. שא לי, ב"י בשם רש"י. וקה לי, בשם ר"י, ועיין ברייתא שם.

ב. משנה גיטין נ"ב ע"א. חוץ מחש"ו, ורשעים מן התורה הגם שפסולים לעדות כשרים לשליחות הגט, אלא שאין לסמוך עליהם באמרם בפני נכתב ובפני נחתם ולכן יש למנות כשרים, ונפ"מ אם נתקיים דלא בעי השליח לומר בפני נכוני"ח. ויש פוסלים אפי' בנתקיים בחותמיו, הרמב"ם בשו"ע סעיף ל"ג. ומומר דינו כפסול מן התורה, וסובר הרמב"ם דכל שלא נעשה כתקנת חז"ל גם בשליחות הוי מפי כתבם ובטל גמור, וצריך קיום מן התורה, כ"כ הב"ש בס"ק מ"ו.

ועדים שראו מסירת הגט ליד השליח יכולים להיות דיינים ולא אמרינן ככה"ג אין עד נעשה דין, ב"ש מריב"ש, ועיין שם הטעם. וכתב הרדב"ז שהגונב מן הנכרי פסול מן התורה,

מגורשת א.

אה"ע סימן קמ פעיף ה
עיין לעיל עין משפט א

עין משפט ז.ז.

אלא שיש להכשירו מטעם שהוא סובר דמצוה קעביד ולכן לא נפסל עד שיתרו בו. וחשוד בעריות פסול ואם נתקיים שטר ההרשאה כשר. ב"ש.
ג. רשב"א, וס"ל דלא פסל ר"י אלא לקבלה, ולחומרא קימ"ל דאם עשה עבד להולכה נפסלה לכהונה כ"כ בר"ג.